

Arrest

nr. 265 582 van 15 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 juli 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student(e) onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van zijn studies.

Op 15 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van het visum lang verblijf.

Op 24 juli 2013 diende verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een visum lang verblijf in het kader van zijn studies.

Op 4 oktober 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van het visum lang verblijf.

Op 4 maart 2015 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Diezelfde dag werd verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten. Hij stelde tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 185 546 van 19 april 2017 dat beroep verwierp.

Op 28 februari 2017 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12 oktober 2017 besliste de gemachtigde de tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet in overweging te nemen daar verzoeker niet op het aangegeven adres kon worden aangetroffen.

Op 12 juni 2018 diende verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, gedateerd op 6 juni 2018, op grond van de artikelen 58 en 9bis van de Vreemdelingenwet en gaf tevens een adreswijziging door.

Op verscheidene data vulde verzoeker zijn derde aanvraag 9bis aan met bijkomende stukken.

Op 20 oktober 2020 stuurde verzoeker een motivatiebrief aan het Bestuur waarin hij melding maakte zich voor het academiejaar 2020-2021 te hebben ingeschreven voor een bachelor Bio-ingenieur aan de Universiteit van Antwerpen.

Op 17 november 2020 verklaarde de gemachtigde verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk. Verzoeker stelde hiertegen beroep in bij de Raad.

Op 22 februari 2021 trok de gemachtigde de beslissing van 17 november 2021 in en vroeg hij examenresultaten over te maken aangaande de eerste zitting.

Bij arrest nr. 254 970 van 25 mei 2021 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 17 november 2020 gezien het gebrek aan voorwerp door de intrekking van de bestreden beslissing.

Op 7 en 8 juli 2021 stuurde verzoeker wederom een motivatiebrief van 6 juli 2021 en resultaten van examens voor het academiejaar 2020-2021 (eerste zit) naar de gemachtigde.

Op 9 juli 2021 verklaarde de gemachtigde verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student onontvankelijk.

Het betreft de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 11.05.2018 bij de burgemeester van Liège door W. N. D., geboren te K. op [...]1988, onderaan van Kameroen, verblijvende RUE (...) 4031 Liège, in toepassing van de artikelen 58 en 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is onontvankelijk.

MOTIVERING:

Overwegende dat, omwille van deze buitengewone omstandigheden, betrokkene moet aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong, of naar het land waar hij verbleef, om de machtiging tot verblijf aan te vragen;

Overwegende dat betrokkene als buitengewone omstandigheden aanhaalt dat hij sinds 2017 hogere studies volgt aan de Universiteit van Antwerpen;

Dat het volgen van dergelijke studies niet buitengewoon is en niet verantwoordt dat een aanvraag in het kader van artikel 9 en 58 van de wet in België wordt ingediend.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene naar België kwam in het kader van studies met een visum type D. Hij was er dus steeds van op de hoogte dat zijn verblijf verbonden was aan voorwaarden in het kader van zijn studie. Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat betrokkene deze voorwaarden niet nageleefd heeft waardoor hij zijn verblijfsrecht op basis van zijn studies verloor (cfr beslissing dd 26.06.2015, hem betekend op 29.12.2016). Het is de persoonlijke keuze van betrokkene geweest om toch hogere studies aan te vatten vanuit illegaal verblijf. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij studies hier aanvatte en verderzette in precair verblijf en dat de mogelijkheid reëel was dat hij zijn studies niet zou kunnen verder zetten.

Pas op 06.06.2018 dient betrokkene de huidige aanvraag 9bis in, hoewel hij zijn studies reeds startte in september 2017. Bovendien merken we op dat er ondanks zijn jarenlange verblijf in België (meer dan zeven jaar !) er geen enkele studievoortuitgang te merken is : na drie studiejaren (17-18, 18-19 en 19-20) heeft hij nog altijd geen bachelordiploma behaald, hij heeft zelfs twee verschillende richtingen aangevat namelijk Bachelor in de Biomedische Wetenschappen, Bachelor in de Farmaceutische Wetenschappen en voor het academiejaar 2020- 2021 is hij ingeschreven in nog een andere richting, namelijk Bachelor in de bio-ingenieurswetenschappen.

Uit de examenresultaten die betrokkene op 08.07.2021 overmaakt blijkt dat hij amper 5 credits behaalde van de 31 waarvoor hij was ingeschreven; dat de coronacrisis en de taalproblemen die hij aanhaalt als excuses voor deze slechte uitslag, niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst om van daaruit een nieuwe verblijfsmachtiging te vragen.”

2. Rechtspleging

Ter zitting legt verzoeker een “extrait du casier judiciaire central” neer van 20 oktober 2020 waaruit blijkt dat hij een blanco strafblad heeft. Dit stuk was eveneens al bij het verzoekschrift gevoegd. De Raad wijst er echter in eerste instantie op dat hij enkel rekening mag houden met de stukken die aan de gemachtigde voorlagen op het moment van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc). Bijkomend en ten overvloede is het stuk niet relevant voor de rechtsvraag in casu, met name of verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden verhinderd is om een machtiging tot verblijf of studentenvisum aan te vragen.

3. Onderzoek van het beroep

In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“4.1. Wat betreft de buitengewone omstandigheden het verblijf in België aan te vragen

- 4.1.1. Zoals hierboven gesteld is de verzoeker duurzaam lokaal verankerd.

Hij bouwde als het ware een leven op in België door zijn kennissenkring steeds uit te breiden, school te lopen en vrijwilligerswerk te doen.

Stellen dat de verzoeker dient terug te keren naar een land waar hij geen voeling meer mee heeft om de machtiging tot verblijf in te dienen, kan hij niet aanvaarden.

De verzoeker heeft ten eerste zoals reeds gesteld, een leven opgebouwd in België en beschouwd zich een deel van de Belgische maatschappij.

Verder is de verzoeker het ganse jaar student. Hij dient lessen te volgen, taken te maken en examens af te leggen. Dit is een voltijdse bezigheid.

Op heden bevindt hij zich te midden van zijn herexamens.

Dit houdt in dat hij geen tijd heeft te reizen naar Kameroen om het verzoek in te dienen. Dat betekent ook dat hij geen vaste job heeft, waardoor het bekostigen van dergelijke reis zeer moeilijk wordt.

Verder wenst de verzoeker zijn privé- en gezinsleven op basis van artikel 8 EVRM aan te stippen.

De verzoeker bouwde in België reeds een leven op. Hij studeert er en creëerde een sociaal netwerk.

Deze feitelijke elementen creëren een duidelijk privé- en gezinsleven in België in hoofde van de verzoeker.

- 4.1.2. Vervolgens wenst de verzoeker aan te stippen dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen en conform artikel 62 van de Vreemdelingenwet met redenen omkleed dienen te worden. Ook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft echter in zijn aanvraag gewezen dat hij hogere studies volgt aan de Universiteit van Antwerpen, dat hij vrijwilligerswerk doet en dat hij bijgevolg zeer goed geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en tussen de schoolgaande jeugd/studenten.

Hij spreekt bovendien de beide landstalen en wees in zijn verzoek naar de toepassing van de belangrijke verdragsbepalingen.

De verzoeker is van mening dat de motivering niet afdoende is en dat de verweerster tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing kwam op basis van inhoudelijke feiten.

Hij stelt aldus dat zijn verzoek dus ten minste ontvankelijk diende te worden verklaard.

De verzoeker was bovendien in de onmogelijkheid zich naar Kameroen te begeven om het verzoek in te dienen. Zoals hierboven gesteld kan een student niet zomaar tijdens zijn studies reizen. Vooreerst omwille van zijn verplichtingen en verder door het feit dat hij het geld niet heeft.

- 4.1.3. Ten slotte wenst de verzoeker toch nogmaals de coronacrisis in te roepen. Hoewel de grenzen in Europa open zijn, zijn de Kameroense grenzen in principe nog steeds gesloten, aldus de site van de Belgische diplomatie, (zie het stuk 6)

Bovendien staat de vaccinatiecampagne in Kameroen niet op punt: de bevolking staat sceptisch tegenover de vaccinaties en weigeren de prik. (zie het stuk 5)

Hierdoor wordt het risico op besmetting groter en zal de verzoeker meer worden blootgesteld aan corona.

Dit kan niet worden aanvaard in hoofde van de verzoeker zelf, maar allerminst ten opzichte van de Belgische maatschappij die vreest voor een vierde corona-golf.

Zo stelt minister Jambon het volgende: "Een vierde golf zal er waarschijnlijk komen, misschien ook een vijfde en een zesde golf, maar dat zal dan vooral voor de niet-gevaccineerden zijn en die moeten daar zelf hun verantwoordelijkheid in nemen. We gaan er wel voor zorgen dat de niet-gevaccineerden goed worden opgevangen in ons zorgsysteem. Daar dient dat ook voor." (zie https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20210901_93607731)

Er wordt verwacht van de Belgische bevolking om preventieve maatregelen te nemen en besmettingen tegen te gaan. Reizen naar een land waarvan men zeker is dat de omstandigheden niet 'corona-proof' zijn, zou tegen deze visie ingaan en bijdragen aan een nieuwe golf aan besmettingen.

De verweerder stipte de coronacrisis echter summier aan in haar beslissing waardoor de beslissing geen degelijke motivering bevat aangaande de impact van de covid-19 crisis op de mogelijkheid om zijn aanvraag in Kameroen in te dienen.

Ook in dit geval schendt de verzoekster haar zorgvuldigheidsverplichting en haar motiveringsplicht. De verzoeker dwingen naar Kameroen te reizen om zijn verzoek in te dienen kan bovendien niet redelijk genoemd worden.

Nochtans stelt het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

Het spreekt dus voor zich dat de coronacrisis wel degelijk een grote impact heeft en heeft gehad op het leven van de verzoeker.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

- 4.1.4. Uit het bovenstaande wordt duidelijk dat de verzoeker wel degelijk in de hoedanigheid van student, buitengewone omstandigheden kan inroepen op grond van artikel 9bis Vw.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop de verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

- a) De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

- b) Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

- c) De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag en bovendien in dit beroep duidelijk aangetoond dat hij wel degelijk in buitengewone omstandigheden verkeert en zich in de onmogelijkheid bevindt om af te reizen naar Kameroen om de aanvraag om de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student in te dienen.

De verzoeker heeft zijn studies legaal kunnen aanvangen via een visum en loopt reeds 3 jaren school in België. Hij vormt bovendien een deel van de Belgische jeugd.

Een tijdelijke terugkeer voor de verzoekende partij is duidelijk nefast, aangezien de verzoekende partij studeert.

De verwerende partij heeft immers nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van de omstandigheden, ingeroepen door de verzoekende partij, geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van alle elementen in het leven van de verzoeker, vormt wel degelijk de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid in hoofde van de verzoeker om terug te keren naar het land van herkomst, zodat wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

De verweerster heeft echter geen rekening gehouden met alle elementen samen, waardoor ze geen correcte beoordeling heeft gedaan en vervolgens haar zorgvuldigheidsverplichting geschonden heeft.

Tenslotte heeft de stelling van de verweerster waarin ze zegt dat de verzoeker zijn studies is aangevat, wetende dat er een reële mogelijkheid bestaat dat hij zijn studies niet zou kunnen afmaken, tegenwind nodig. Iedereen die een studie aanvat, doet dit met het oogmerk deze af te werken. Het is dan ook om deze reden dat de verzoeker in België bleef in een precaire verblijfssituatie.

4.2. Wat betreft het vervullen van de voorwaarden van het visum type D

De verweerster stelt dat de verzoeker een onvoldoende studievoortgang boekte om een nieuwe verblijfsmachtiging te verkrijgen.

Ze stelt dat het merkwaardig is dat de verzoeker na 3 academiejaren (17-18, 18-19 en 19-20) nog steeds geen bachelordiploma behaalde. Dit is een stelling dat kort door de bocht is, daar heel wat studenten na 3 jaren er niet in slagen hun bachelordiploma te halen.

Er kunnen steeds hindernissen op het pad van de student komen en al zeker wanneer je een student bent met een migratieachtergrond met de onzekerheid of je in België legaal verblijf kan behouden.

Bovendien diende meneer de Nederlandse taal te leren, wat ook weer voor enige barrière zorgde tijdens zijn studieloopbaan.

Ook het feit dat hij 2 verschillende studierichtingen zou zijn aangevat, moet kunnen worden aanvaard. Hoeveel studenten weten bij aanvang van hun studies 100% zeker dat ze de juiste richting kozen?

Bovendien vormt de coronacrisis, naast de taalproblemen ook een belangrijke barrière. De verweerder is het hiermee niet eens, toch kan ze niet ontkennen dat ieders leven een enorme impact heeft gekend door de coronacrisis. Heel wat bedrijven sloten en thuiswerk werd de norm. De horeca en 'funshopping'-winkels moesten gesloten blijven en lessen werden gegeven via zoom of opnames.

Iedereen was zoekende en niet alles verliep even vlot.

Sommige studenten zweren bij de opnames en andere gaan liever naar de les.

De verzoeker die het al niet gemakkelijk had, kon de vele aanpassingen moeilijk verdragen en behaalde dan slechts 5 credits.

Hij is echter enorm enthousiast over zijn studies en kon zich reeds wat aanpassen aan de huidige coronasituatie. Hij is op heden druk aan het studeren voor zijn herexamens, waarvoor hij zijn uiterste best doet.

De verzoeker zal wanneer hij zijn punten van de herexamens ontvangt, deze aan uw diensten overmaken.

Verder wenst de verzoeker aan te stippen dat het gebruiken van de examenpunten als basis voor de beslissing een gegrondheidstoets is, waardoor de beslissing ontvankelijk dient verklaard te worden.

De verzoeker doet zoals eerder gesteld zijn uiterste best om zijn studievoortgang een boost te geven. Dat wenst hij dan ook te doen aan de hand van zijn herexamens.

De verzoeker legt daarbij ook een motivatiebrief voor waarin hij zijn situatie nogmaals duidelijk uiteenzet.

Hij wenst hierin aan te stippen dat de stress en het werk van zijn studies samen met een lopende procedure tot het verkrijgen van een verblijfsrecht, zenuwslopend en lastig is.

Hoewel de verzoeker in een situatie verkeert van totale rechtsonzekerheid, heeft de verzoeker zijn leven op een rijtje en zet hij zich 100% in. (zie het stuk 2)

(...)

Bovendien is de verzoeker een flinke burger en heeft hij een blanco strafblad, (zie het stuk 3)

Dat de verzoeker zijn uiterste best doet om betere schoolresultaten te behalen, siert de verzoeker. Het is dan ook de verplichting van de verweerder om met alle elementen rekening te houden en een redelijke weloverwogen beslissing te nemen."

Verzoeker is van oordeel dat er wel buitengewone omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat het verblijf in België wordt aangevraagd en wijst erop dat hij duurzaam lokaal verankerd is nu hij hier school heeft gelopen, kennissen heeft en vrijwilligerswerk doet. Volgens verzoeker is het onaanvaardbaar dat hij moet terugkeren naar een land waar hij geen voeling meer mee heeft. Verder wijst hij erop dat hij student is, lessen moet volgen, taken moet maken, examens moet afleggen, zodat hij geen tijd heeft om naar Kameroen te reizen. Verder stelt verzoeker ook geen financiële middelen te hebben om naar Kameroen te reizen. Vervolgens wijst verzoeker op zijn privé- en gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM omdat hij in België studeert en een sociaal netwerk heeft. Verzoeker vervolgt dat de motivering niet afdoende is mede omdat de gemachtigde op basis van inhoudelijke feiten tot een niet-ontvankelijkheidsbeslissing kwam, zodat de aanvraag minstens ontvankelijk had moeten worden verklaard. Tot slot wijst verzoeker op de coronacrisis en op het feit dat de grenzen met Kameroen nog steeds gesloten zijn. Daarnaast stelt hij dat de vaccinatiecampagne in Kameroen niet op punt staat in die zin dat velen de prik weigeren. Bijgevolg acht verzoeker het risico op besmetting groter en zal hij er meer worden blootgesteld aan corona, hetgeen niet kan aanvaard worden voor verzoeker zelf, nog voor de Belgische maatschappij, waarbij hij wijst op het risico op een vierde golf. Verzoeker meent dan ook dat hij niet mag reizen naar een land waarvan men weet dat de omstandigheden niet corona-proof zijn,

waarbij hij zou bijdragen aan een nieuwe golf van besmettingen. De gemachtigde is volgens verzoeker te summier ingegaan op de coronacrisis zodat die motivering niet degelijk is. Verzoeker leest hierin een schending van de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Verder herhaalt verzoeker dat hij in de hoedanigheid van student buitengewone omstandigheden kan inroepen.

Na een theoretische uiteenzetting over het begrip 'buitengewone omstandigheden', komt verzoeker wederom terug op zijn studies. Hij stipt eveneens aan dat hij naar België kwam op legale wijze met een studentenvisum en hier reeds drie jaar school loopt en deel uitmaakt van de Belgische jeugd. Verder meent verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen samen, waardoor hij geen correcte beoordeling heeft gedaan en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Tot slot stelt verzoeker dat iedereen die een studie aanvat, dit met het oogmerk doet om die studie af te werken, zodat het logisch is dat verzoeker om die reden in België verbleef in een precarie situatie.

In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, gaat verzoeker in op het argument van de gemachtigde dat verzoeker onvoldoende studievoortgang boekte om een nieuwe verblijfsmachtiging te verkrijgen. Waar de gemachtigde erop wijst dat het vreemd is dat verzoeker na drie jaren nog steeds geen bachelorsdiploma behaalde, meent hij dat dit standpunt kort door de bocht is nu vele studenten er in drie jaar niet in slagen dat diploma te behalen. Hij wijst erop dat hij bovendien nog Nederlands diende te leren, hetgeen voor een bijkomende barrière zorgde tijdens zijn studieloopbaan. Dat verzoeker voor twee verschillende studierichtingen heeft gekozen, acht hij ook niet onaanvaardbaar nu vele studenten bij de aanvang van de studies niet 100% zeker zijn van hun studiekeuze. Verder legt verzoeker uit dat hij omwille van de coronacrisis problemen had met het vele afstandsonderwijs en daarom maar 5 credits behaalde. Verzoeker meent eveneens dat het gebruiken van de examenpunten als basis voor de beslissing een gegrondheidstoets is waardoor de beslissing ontvankelijk diende verklaard te worden. Tot slot wijst verzoeker op zijn grote motivatie om het beste te maken van zijn herexamens, om betere studieresultaten te behalen, opnieuw op de stresserende situatie van een student zonder verblijfsrecht en op zijn blanco strafblad.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht, het materieel motiveringsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, namelijk de artikelen 58, 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Oud artikel 58 van de Vreemdelingenwet, van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidde als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan 21 jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.” (eigen onderlijnen)

Artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 58 en 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde op redelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker wees in de aanvraag gedateerd op 6 juni 2018 als buitengewone omstandigheden op het risico op een schending van artikel 14 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna: het Handvest) aangaande het recht op onderwijs, op zijn scholing en duurzame lokale verankering.

De Raad stelt vast dat verzoeker in de aanvraag heeft gesteld dat elk aangevoerd element zowel een element in de ontvankelijkheid als een element ten gronde kan uitmaken en hij verwijst daarbij naar rechtspraak van de Raad van State van 1998 en 2000. De Raad wijst er evenwel op dat die zeer oude rechtspraak nadien werd herzien door de Raad van State in zijn principe-arrest waarin hij stelt dat elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden zijn, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Bijgevolg komt het verzoeker toe in de aanvraag van 6 juni 2018 afzonderlijk de buitengewone omstandigheden en de elementen te gronde aan te halen. Verzoeker heeft dit ook gedaan. De Raad stelt vast dat onder de hoofding “buitengewone omstandigheden” verzoeker naast het recht op onderwijs en zijn scholing, ook de “duurzame lokale verankering” aanstipt. Echter in zijn uiteenzetting van die buitengewone omstandigheden gaat verzoeker nog uitsluitend in op zijn studies aan de Universiteit Antwerpen. Hij stelt daarin om educatieve redenen het land te hebben verlaten, biomedische wetenschappen te studeren aan de universiteit van Antwerpen en dat het land voor onbepaalde duur verlaten nadelig zou zijn voor zijn studies aangezien hij zijn studies niet zomaar kan onderbreken. Immers indien verzoeker examens mist, moet hij een jaar wachten om die opnieuw te mogen afleggen. Hij wees erop dat hij zijn studies zelf ook moet bekostigen, aangezien hij geen beursstudent is. Verder komt hij opnieuw terug op de onmogelijkheid om zijn studies te onderbreken aangezien hij dan op zijn minst een volledig semester zal missen bij terugkeer. Hij stipt eveneens aan dat de aanvraag voor een visum niet afgebakend is (in de tijd) en dit voor grote ongerustheid zorgt. Vervolgens gaat verzoeker in op de “redenen van gegrondheid” in zijn aanvraag. In dat onderdeel gaat verzoeker wel in op zijn duurzame lokale verankering.

Uit de aanvraag blijkt aldus dat verzoeker de duurzame lokale verankering als een gegrondheidselement heeft ontwikkeld en niet als een buitengewone omstandigheid die het zeer moeilijk maakt de aanvraag in het herkomstland in te dienen, door middel van een studentenvisum. Verder stelt de Raad vast dat ook de aanvullingen die verzoeker nog regelmatig aan de gemachtigde heeft overgemaakt, telkens op de studies betrekking hadden (inschrijvings- of studiebewijzen van de Universiteit Antwerpen, punten van (her)examens). De Raad meent aldus dat het feit dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet is ingegaan op de duurzame lokale verankering, als afzonderlijk element naast de studies, als buitengewone omstandigheid geen onzorgvuldigheid uitmaakt, noch een schending van de formele motiveringsplicht. Het kwam verzoeker immers toe, indien hij alsnog meent dat zijn lokale verankering toch –ondanks de principerechtspraak van de Raad van State- een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dit ook verder toe te lichten als buitengewone omstandigheid. Waar verzoeker in het verzoekschrift terug ingaat op het feit dat hij geen voeling meer heeft met zijn herkomstland, een leven heeft opgebouwd in België, vrijwilligerswerk doet, de beide

landstalen spreekt en zich beschouwt als een deel van de Belgische maatschappij, herhaalt de Raad evenwel dat het verzoeker toekwam dit gegeven concreet uiteen te zetten als buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag of in de aanvullingen, en toe te lichten waarom dit hem verhindert tijdelijk terug te keren en een aanvraag in te dienen in Kameroen. Daarnaast blijkt eveneens dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wijst op het feit dat verzoeker reeds het verblijfsrecht op basis van studies verloor sedert 26 juni 2015, met kennisgeving van die beslissing in december 2016 en hij nadien in illegaal en precair verblijf was in het land. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker ook in december 2016 in kennis werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij hier nooit gevolg heeft aan gegeven. Het feit dat verzoeker zich mogelijks in een stresserende situatie bevond de laatste jaren als student zonder verblijfsrecht is dan ook te wijten aan het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het voormeld bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, meent de Raad dan ook dat het duidelijk is dat het overgrote deel van verzoekers privéleven in België is opgebouwd in illegaal verblijf, waar de gemachtigde terecht op wijst. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat zijn opgebouwd privéleven hem verhindert om in Kameroen zijn visumaanvraag in te dienen. De stukken die verzoeker voorlegt om diens privéleven aan te tonen hebben in hoofdzaak betrekking op zijn studies. Zoals infra toegelicht acht de Raad het in casu niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde, noch onzorgvuldig om te stellen dat die studies geen buitengewone omstandigheid uitmaken die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in Kameroen in te dienen.

Wat betreft het recht op onderwijs en de studies in Antwerpen, waar verzoeker heel duidelijk de nadruk op legt, motiveert de gemachtigde dat verzoeker er sedert december 2016 van op de hoogte was dat hij die studies aanvatte en voortzette in precair verblijf en dat de mogelijkheid aldus reëel was dat hij zijn studies niet zou kunnen verderzetten. Verder stipt de gemachtigde aan dat ondanks het feit dat verzoeker reeds meer dan zeven jaar in België verblijft er geen enkele studievoortgang te merken is en hij na drie studiejaar tussen 2017 en 2020 nog steeds geen bachelorsdiploma behaalde, hij twee verschillende richtingen heeft aangevat en voor het academiejaar 2020-2021 opnieuw is ingeschreven in nog een andere richting. De gemachtigde wijst op het zeer laag aantal credits dat verzoeker behaalde en meent dat de coronacrisis en taalproblemen hiervoor niet als excuus kunnen worden aanvaard. De gemachtigde besluit dat verzoeker niet aantoonde dat hij niet kan terugkeren naar Kameroen om van daaruit een nieuwe verblijfsmachtiging aan te vragen.

De Raad acht deze motieven niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Ook al kan aangenomen worden dat het onderbreken van studies om een studentenvisum in te dienen in Kameroen problematisch is voor die studies, dan nog blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat verzoeker in België in volledig illegaal verblijf zijn studies aanvatte en steeds is blijven verderzetten. Het studentenvisum dat verzoeker in 2013 heeft verkregen, was reeds lang niet meer geldig zodat verzoeker niet langer de toestemming had in België te studeren. Verder kon de gemachtigde op correcte wijze vaststellen dat verzoeker in die zeven jaren nauwelijks studievoortgang heeft geboekt. Verzoeker behaalde in 2015 weliswaar zijn diploma Nederlands om aan een Nederlandstalige universiteit te kunnen studeren maar heeft nadien geen enkel studiejaar tot een goed einde gebracht. Bijgevolg blijkt dat verzoeker zelf in de voorbije jaren zijn studies regelmatig heeft onderbroken door, zoals de gemachtigde terecht vaststelt, maar liefst drie keer van studiekeuze te veranderen. Ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het verleden ook nog opteerde voor een opleiding aan de "école supérieure de communication et de gestion". Er blijkt ook niet dat verzoeker die opleiding succesvol heeft afgerond. Ook al kan aangenomen worden dat, zoals verzoeker aanvoert, niet elke student bij de aanvang van de studies 100% zeker is van zijn studiekeuze, dan nog spreken we in casu van vier verschillende richtingen op zeven jaar tijd of drie verschillende richtingen sedert 2017 waarbij verzoeker er niet in slaagde een jaar volledig af te ronden, op het behalen van het diploma Nederlands voor universitaire studies na.

De Raad kan verzoeker volgen dat de gemachtigde ook een inhoudelijke beoordeling heeft gedaan, door concreet in te gaan op de studieresultaten en het aantal behaalde credits bijvoorbeeld, doch kan niet volgen dat de gemachtigde bijgevolg de aanvraag ontvankelijk had moeten verklaren. Er blijkt in de aanvraag van verzoeker dat hij zelf naar zijn scholing, studies en het recht op onderwijs heeft verwezen om aan te geven dat het voor hem bijzonder moeilijk is om een studentenvisum aan te vragen in Kameroen omdat hij dan minstens een semester of een academiejaar zou missen. In een dergelijk geval is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde ook oog heeft voor de kwaliteit of vooruitgang van de gevolgde studies. Immers indien verzoeker op zeven jaar tijd nog niet verder staat dan een diploma Nederlands om een universitaire studie te mogen aangaan, dat hij in 2015 heeft behaald, en de laatste

vier studiejaar 3 verschillende richtingen heeft aangevangen, dan heeft verzoeker door zijn eigen gedrag al veel meer tijd verloren dan een semester of een academiejahr. Verzoeker kan gevolgd worden in zijn pleidooi dat buitengewone omstandigheden deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon. In casu kan de Raad niet volgen dat verzoeker zich als een normaal zorgvuldige student heeft gedragen, dermate dat moet aangenomen worden dat zijn studies op ernstige wijze kunnen aangenomen worden als een buitengewone omstandigheid die hem verhinderen zijn aanvraag in Kameroen in te dienen.

Verzoeker voert thans in het verzoekschrift voor het eerst aan dat hij niet de financiële middelen heeft om de aanvraag in Kameroen in te dienen. Verzoeker wees in de aanvraag wel op het feit dat hij geen beursstudent is en moet instaan voor het inschrijvingsgeld en de lesmaterialen maar wees erop dat hij daarvoor wordt ondersteund via de verbintenis tot tenlasteneming waarin wordt vermeld dat die persoon gedurende de looptijd van de studies de kosten op zich zal nemen. Uit de verbintenis tot tenlasteneming, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt evenwel dat de garant ook instaat voor de kosten van de repatriëring indien een verwijderingsmaatregel wordt genomen nadat het verblijfsrecht op grond van de studies is vervallen. Bijgevolg kan het argument dat verzoeker geen middelen heeft om terug te keren naar Kameroen niet aangenomen worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het argument van de coronacrisis, die het voor verzoeker bijzonder moeilijk maakt om zijn studentenvisum in Kameroen aan te vragen en het feit dat de gemachtigde maar summier is ingegaan hierop, blijkt dat de gemachtigde de coronacrisis heeft betrokken op het feit dat verzoeker dit argument heeft ingeroepen, in zijn motivatiebrief bijvoorbeeld, als reden waarom hij slechte examenresultaten heeft behaald. Er blijkt niet dat verzoeker de coronacrisis heeft aangehaald als een reden waarom hij zijn visumaanvraag niet in Kameroen kan indienen. Het is logisch dat verzoeker dit argument niet in zijn aanvraag heeft aangehaald aangezien die dateerde van lang voor de coronacrisis, doch ook in de latere stukken gericht aan de gemachtigde heeft verzoeker die coronacrisis aangehaald als reden voor zijn slechte examenresultaten. De gemachtigde heeft de coronacrisis niet aangenomen als afdoende reden voor het slechte resultaat. De Raad heeft begrip voor het feit dat de coronacrisis en het daarbijhorend afstandsonderwijs niet evident is voor de studenten, doch kan de gemachtigde volgen in het feit dat thans een dossier voorligt van een persoon die in oktober 2013 een visum verkreeg met het oog op studies, dat het verblijfsrecht op basis van de studies reeds in 2015 met kennisgeving in 2016, was vervallen en dat na ruim zeven jaar studeren nog geen ernstige studievoortgang kan aangetoond worden zodat de coronacrisis sedert maart 2020 geen afdoende excuus is voor de slechte resultaten en geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Ter zitting wees verzoeker ook nog op de grote moeilijkheden die gepaard gingen met het langdurig transport van waar hij woont in Wallonië naar de plaats waar hij de lessen diende te volgen, echter juist door het veelvuldig afstandsonderwijs werd verzoeker van die afstanden ook in de coronatijd vaak gespaard.

Ook waar verzoeker wijst op de taalbarrière nu hij in het Nederlands studeert, begrijpt de Raad dat de gemachtigde dit niet als excuus heeft aangenomen. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier in augustus 2015 reeds zijn taalexamen behaald dat moet toelaten in het Nederlands aan de universiteit te studeren. En zoals verweerder in de nota terecht aanvoert, heeft verzoeker in het verleden ook in het Frans gestudeerd, dit evenmin succesvol. De Raad heeft er begrip voor dat zelfs met een dergelijk taaldiploma het moeilijk is om in het Nederlands aan de universiteit te studeren, doch indien verzoeker moest vaststellen dat dit studeren ondanks het taalattest niet lukt, dan kwam het hem toe niet tevergeefs herhaaldelijk een nieuwe studierichting aan een Nederlandse universiteit aan te vatten.

In de mate dat zou moeten aangenomen worden dat de coronacrisis een algemeen bekend feit is en dus door de gemachtigde gekend is dat hieraan reisinstructies kunnen worden verbonden of dat reizen op zich niet is aangewezen, kan de Raad dat argument in casu niet volgen. Verzoeker had reeds lang voor de coronacrisis begon, de mogelijkheid om zijn visumaanvraag in te dienen in het herkomstland. Verder blijkt uit de informatie die verzoeker zelf voegt bij het verzoekschrift dat op dat ogenblik, september 2021, de Kameroense grenzen niet gesloten waren voor Kameroense reizigers en dat enkel maatregelen inzake een verplichte PCR-test en mogelijke quarantaine bij een positief resultaat werden opgelegd. Waar verzoeker wijst op het risico op een vierde coronagolf en hierbij minister Jambon citeert, wijst de Raad erop dat die vierde golf thans een feit is ook zonder dat verzoeker gereisd heeft naar Kameroen, land dat hij niet als corona-proof ervaart. Verzoeker blijkt dan ook geen belang meer te hebben bij dit argument. België is immers evenmin een corona-proof land.

Verzoeker stelt dat de gemachtigde nergens de samenloop van omstandigheden in zijn leven heeft beoordeeld en hij meent dat die samenloop van omstandigheden wel de bijzondere moeilijkheid aantoonst om terug te keren naar zijn herkomstland, hierdoor acht hij de beoordeling niet correct en onzorgvuldig. De Raad kan dit in casu niet volgen. De gemachtigde heeft enerzijds met de elementen rekening gehouden die verzoeker in diens aanvraag, in de aanvullingen met studiebewijzen en -resultaten en motivatiebrieven heeft aangehaald en ontwikkeld als zijnde een buitengewone omstandigheid en heeft dit daarbij geplaast in het gehele procedurele plaatje. Hierbij kan niet ontkend worden dat verzoeker reeds jaren in België zonder verblijfsvergunning studeert, hij telkens nieuwe studies aanvat en hierbij geen goede resultaten behaalt. In een dergelijke context acht de Raad het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig, noch incorrect dat de gemachtigde van verzoeker, ondanks zijn studies, verwacht dat een studentenvisum wordt aangevraagd in Kameroen.

Verzoeker voert aan dat er reeds uitvoerige rechtspraak is waarop hij zich conform het vertrouwensbeginsel kan beroepen om het begrip 'buitengewone omstandigheden' in te vullen. De Raad is van oordeel dat verzoeker met deze stelling niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde thans een invulling heeft gegeven aan het begrip 'buitengewone omstandigheden' op een wijze die niet strookt met de gangbare invulling ervan.

Waar verzoeker tot slot nog aanstipt gemotiveerd te zijn, zijn uiterste best te doen en een blanco strafblad heeft, kan dit geen afbreuk doen aan het vastgestelde gebrek aan een buitengewone omstandigheid om zijn studentenvisum in Kameroen aan te vragen.

Een schending van de artikelen 9bis en 58 van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend eenentwintig door:

Mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

